

(Blind na een CVA in 2009)

De lange eenzame donkere weg met een klein lichtpuntje in de verte.

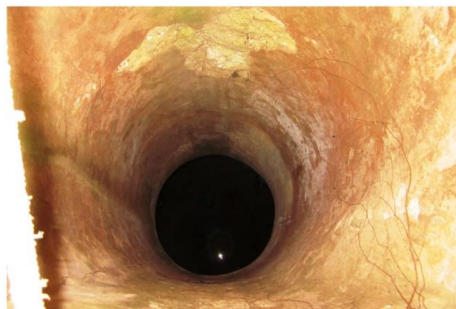
Het was letterlijk donker omdat ik niet veel zag
Machteloos omdat hier mijn beginpunt lag

Griszelig om nieuwe stappen te zetten
Waar iedereen angstvallig op me ging letten

Grip haar bij de arm want ze ziet het niet
Heel mijn zelfstandigheid weg, wat een verdriet

Gedropt in een vreemd land dat ik niet meer herkende
Ik leerde er mee omgaan, ook dat wende

Door te bewegen, maak je nieuwe neuronen
De weg is lang geweest, kan hard werken belonen?

Vergezicht en overzicht

Als de meeste puzzelstukjes in je beeld ontbreken
Dan moet je andere formules kweken

Om de code van je hersenen te begrijpen
Zodat er weer nieuwe verbindingen kunnen ripen

Je dagelijkse gewoontes en verstand zijn kapot
Het netwerk is stuk en niets gaat meer vlot

Nieuwe stukken komen weer te voorschijn
Dat gaat wel gepaard met emoties en pijn

Eike keer is er een weg zichtbaar
Dat geeft hoop, ja werkelijk waar

Als het luk ben je zo blij als een kind
En zoveel motivatie, als je een nieuwe weg vindt

Verder en verder wil je komen
Met elke keer weer grotere dromen

Wat eerst onmogelijk leek te zijn
Is ineens weer begaanbaar terrein

Nieuwe Stappen

Over deze rotsen kan ik niet meer lopen
Voor een nieuwe uitdaging sta ik altijd open

Dat het haalbaar is dat weet ik diep van binnen
Zoals met elke nieuwe stap, gewoon maar beginnen

Stoppen en rusten dat kan op elk terrein
Ook in de nieuwe uitdaging ligt het venijn

Het koude zweet loopt over mijn rug
Wat als ik val, ... het gaat me te vlug

Maar dan komt de overwinning en het eindpunt
Je moet een stap zetten als je voelt dat je het kunt

Agnes Hiemstra

